

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

תחי המהפכה!

לארי קרולין

למדתי לקראת תואר בפילוסופיה, וקראתי את כתביו המוקדמים של קארל מארקס, מחולל התיאוריה הקומוניסטית היהודי. כתביו מצאו חן בעיניי, משום שמארקס היה מאוד בעד חסד, אוהד גדול של בני אדם, ומתנגד נחרץ לכך שבעלי השלטון ינצלו את העניים. הושפתי מרעיונותיו, ובעקבות כך גם הפכתי לאתאיסט, בהתאם לקביעתו המפורסמת של מארקס לפיה, "הדת היא האופיום של המונים".

אחרי סיום התואר, קיבלתי מענק מחקר מטעם קרן וודסון ויילרו, והלכתי ללמד באוניברסיטת מדינת קנטקי, בעיצומו של המאבק למען זכויות האזרח של השחורים, מאבק שאליה הייתי מאוד מסור. אף שהיו פעילי זכויות אזרח שנרצחו, והיו גם איומים על חיי, נטלתי כמה סיכונים לא קטנים למען המטרה הזו.

בשנת תשכ"ו (1966) התחתנתי, ואני ואשתי דינה, קיבלנו שנינו משרות הוראה באוניברסיטת טקסס שבאוסטין. בתור מרצה שמאלן לפילוסופיה, הוזמנתי לשאת דברים בהפגנה אנטי-מלחמתית שהתקיימה מחוץ לבניין הקפיטול של מדינת טקסס. אמרתי למפגינים שהתאספו שם: "יום שבת נפלא היום. לטייל ולצעוד מסביב זה נחמד, אבל אם אנחנו באמת רוצים לסיים את המלחמה, חייבים מהפכה".

בהחלט לא התכוונתי למהפכה אלימה; בסך הכל רציתי לומר שאין כל דרך לסיים את המלחמה בווייטנאם מבלי שיתחולל שינוי קיצוני בארצות הברית. אולם למחרת בעמודים הראשיים של כל העיתונים במדינת טקסס, הכריזו הכותרות הראשיות על כך שפרופסור באוניברסיטת טקסס תומך בהפיכה.

בשעתו, נשיא ארצות הברית היה לינדון ג'ונסון, במקור מטקסס, ומי שהיה ידיד קרוב של יו"ר ההנהלה הבכירה באוניברסיטת טקסס. מיותר לומר שהנהלה הבכירה לא הייתה מרוצה מההתבטאויות שלי, והאוניברסיטה החליטה כי עלי לסיים את תפקידי. כך באה לקיצה קריירת ההוראה שלי באוניברסיטת טקסס; למעשה, היה זה קיצה של הקריירה שלי כמרצה לפילוסופיה, מאחר שמעתה נחשבתי בעיני מעסיקים פוטנציאליים לנטל ולמעמסה.

שבנו לצפון מדינת ניו יורק - לבופלו - שם הציעה אשתי

בתור שמאלן קיצוני בשנות תש"כ (1960), הייתי תומך נלהב במהפכה האנטי-מלחמתית בארצות הברית, עד שפגשתי את הרבי, אשר גייס אותי לטובת מהפכה שונה לגמרי - ותוך כדי כך, שינה את מהלך חיי.

גדלתי בשנות ה'ש"ת (1940) בבית סבי וסבתי דוברי היידיש. היה זה בית שומר כשרות, עם יחס של כבוד למסורת היהודית, אבל לא בית אדוק. לרגל הבר מצווה שלי לא הנחתי תפילין, אבל כן למדתי להכיר את אותיות האלף בית העברי, ובזה פחות או יותר הסתכם העניין.

בתור ילד, הרבו להציק לי, ובמשך הזמן גיליתי את הקשר בין ההצקות לבין עובדת היותי יהודי. אז החלטתי שאסייע לאנשים אחרים שסובלים גם הם מהצקות ומיחס מפלה. כאשר הלכתי ללמוד באוניברסיטת רוצ'סטר שבצפון מדינת ניו יורק, הצטרפתי לאגודה הלאומית לקידום אנשים כהי-עור (NAACP). הפכתי להיות נשיא הסניף המקומי של האגודה, ויזמתי מהלך לסילוקן של אגודות גזעניות מהקמפוס. כתוצאה מכך, יצא לי שם של קיצוני, מוניטין שהלך והתעצם בעקבות המעורבות שלי בהפגנות נגד ניסויים גרעיניים, ומאוחר יותר, נגד מלחמת וייטנאם.

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חיי ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

עם זאת, ידעתי שעלי לעשות יותר מכך, ולכן החלטתי לכתוב ספר על אודות האווילות וההירות שבאתאיזם. בכך אני עוסק כעת - אני מנתח את כתביהם של שלושה אתאיסטים מוצהרים בולטים, תוך הצבעה על טעויות בטיעונים שלהם, ועל השגיאות הפילוסופיות והלוגיות הגסות שלהם. למעשה, אני די נהנה מכתביהם הספר, ומקווה לסיימו בקרוב.

אינני יודע אם הרבי היה סומך את ידיו על כל הטיעונים הפילוסופיים שאני מציג בספרי, מאחר שמעולם לא שוחחתי עמו בנושאי פילוסופיה; פשוט הרגשתי שלא מוצדק לגזול מזמנו בשביל הנושא הזה. הרבי היה כל כולו מונח באמיתותה של התורה ובאהבה לכל יהודי. עצם המחשבה על ההזדמנות הזו שניתנת לי לשתף בסיפור האישי שלי, כיצד השפיע הרבי על חיי, ולהיות חלק קטן מהמאמץ המדהים הזה לתייעוד הזיכרונות מהרבי, מעלה אצלי דמעות של התרגשות. אני חש זכות והוקרה על כך שאני יכול להיות שותף ולתרום למיזם זה, שכן, ברור לי שלולא הרבי, חיי לא היו כפי שהם היום.

לארי קרוליין הוא פילוסוף שעבד כמגייס משאבים עצמאי וכמנהל בית ספר. הוא מתגורר כיום באלקוונט פארק, פנסילבניה, שם הוא רואיין בחודש אייר תשע"ה (2015).

שנלך להשתתף בתפילות יום הכיפורים. זה לא עניין אותי במיוחד, אך לא הבעתי התנגדות. שמענו על מקום קטן ליד האוניברסיטה שלא דרש תשלום עבור המקומות, ושאיפשר הבאת ילדים קטנים, והחלטנו ללכת לשם. התברר שמדובר בבית חב"ד חדש שנפתח על ידי הרב נתן גוראריה. התפילות היו עבורי חוויה מאלפת, משום שבפעם הראשונה בחיי ראיתי אנשים מתנהגים כפי שהם אמורים להתנהג אם הם באמת מאמינים באלוקים.

זו הייתה תחילת המעורבות שלי עם המסורת היהודית, ומה שהוביל בהמשך לתחילת שמירה על אורח חיים דתי. התחלתי להשתתף בשיעורים, ואז גם שמעתי על הרבי. לא האמנתי לכל מה שסיפרו לי, עד לחג השבועות בשנת תשל"ב (1972), שאז באתי לניו יורק ופגשתי אישית את הרבי. מיד התברר לי כי הוא אדם גדול, צדיק אמיתי.

בשנת תשל"ד (1974), זכיתי לראשונה להיכנס ליחידות עם הרבי. סיפרתי לו על פעילותי השמאלנית, וכיצד זו הובילה לסילוקי מאוניברסיטת טקסס. בתגובה אמר לי הרבי, "בעבר היית עושה תעמולה לטובת המהפכה. כעת תעשה תעמולה לטובת מהפכה מסוג אחר".

משמעות הדבר עבורי הייתה שעלי לקחת את כל האנרגיה שהשקעתי בזכויות אזרח, באנטי-מלחמתיות וביתר פעילויותי השמאלניות, ולנתב את כל אותה האנרגיה לקידום מטרות יהודיות. עלי להישאר קיצוני, אולם קיצוני מהסוג כמו של הרבי. הרבי גם דחק בי להשלים את עבודת התזה שלי לקבלת דוקטורט, אולם עד כה לא הגעתי לכך. במקום זאת, קיבלתי תפקיד בבית ספר "בית יעקב" בפילדלפיה, תחילה בתור מגייס משאבים, ובהמשך כמנהל המוסד.

במהלך שנים עשרה השנים שבהן ניהלתי את בית הספר, הגיעו לפילדלפיה מהגרים יהודים רבים מרוסיה; כולם היו לא דתיים, מאחר ששמירה על הדת נאסרה בברית המועצות, והרגשתי שאני חייב לתרום את חלקי כדי לסייע בהשבתם אל חיק המסורת היהודית שלהם, שנשללה מהם. במסגרת התעמולה לטובת המהפכה של הרבי, הדפסתי עלונים בשפה הרוסית, וכך הצלחתי להביא מאה ועשרים ילדים יהודים מהמהגרים הרוסים להירשם לבית הספר, שבו למדו בסך הכל כארבע מאות ילדים. כל מאה ועשרים התלמידים הללו קיבלו מלגת לימודים, ועובדה זו גרמה לא מעט בעיות כלכליות לבית הספר. אולם חשתי שאני ממלא אחר הוראתו של הרבי, להבטיח שילדים יהודיים שלא זכו קודם לכן לחינוך יהודי כלשהו, יקבלו הזדמנות ללמוד בבית ספר יהודי. זה אכן היה צעד מהפכני - רעיון קיצוני שהרבי דגל בו - שכל ילד יהודי יזכה לקבל חינוך יהודי תורני.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ט (1968) — למחרת השלמת משימת החללית 'אפולו 8', ערך הרבי התוועדות מיוחדת בשבת קודש, ובה התייחס למאורע ההיסטורי. אחרי שהסביר את גישתה העקרונית של היהדות לתגליות ולחידושים מדעיים, הרחיב הרבי את הדיבור סביב ארבעה לקחים בעבודת ה' שאפשר ללמוד מהטכניקות השונות שישמו במהלך המבצע. למשל, אחד הקשיים הכרוכים במסע זה היה להבטיח שהחללית תהיה סטרילית ונקייה מחיידקים, מאחר שאפילו חיידק שאינו נחשב כמזיק או מסוכן בתנאים רגילים, עלול להגיב באופן שונה בתנאים השונים השוררים בחלל החיצון. כך בעבודת ה', הסביר הרבי, מאחר שהתנאים והנסיבות הסביבתיים משתנים כל העת, חובה על האדם לוודא שגם מצבו הרוחני נמצא בצמיחה ובהתפתחות תמידית.¹ ז' בטבת

1 תורת מנחם, כרך נה, מעמ' 117

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד